

ת"פ 34417/10/13 - מדינת ישראל נגד אברהם טרפיקנט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34417-10-13 מדינת ישראל נ' טרפיקנט
בפני כב' השופט בכיר דניאל בארי

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד יניב זוסמן

המאשימה

נגד

אברהם טרפיקנט ע"י עו"ד רחמני

הנאשם

הכרעת דין

כללי:

1. התביעה מייחסת לנאשם שתי עבירות: תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק.
2. הרקע לכתב האישום, תקרית שנגרמה בין הצדדים על רקע סכסוך לעניין השימוש בדרך.
- לפי גרסת התביעה, ביום 28.7.13 סמוך לשעה 13:05 ברחוב המרכבה שד' ירושלים בחולון, עקף הנאשם שנהג ברכב הונדה, 39-112-76, את ש' ש' (להלן: "**המתלונן**"), שנהג ברכב טויוטה וחסם את דרכו. אם המתלונן, י' נ', יצאה מהרכב, כשמכשיר הטלפון הנייד בידה על מנת לצלם את מספר הרכב של הנאשם. בתגובה לכך, יצא הנאשם מרכבו ותקף את המתלוננת בכך שדחף אותה והיכה בפניה. בעקבות התקיפה, הנייד שהיה בידה נפל ארצה.
3. בהמשך, יצא המתלונן מרכבו כדי להגן על אמו ודחף את הנאשם. הנאשם נכנס לרכבו על מנת להזיזו. המתלונן ניגש אל החלון והפציר בו כי לא יזיז את רכבו, שכן ברצונו להזמין משטרה.
- הנאשם המשיך לנסוע כ - 20 מטר קדימה, בעוד שהמתלונן תלוי על דלת הנוסע מבלי שהצליח להשתחרר, וכתוצאה מכך, נגרר המתלונן על גבי הכביש ונגרמו לו חבלות של ממש בדמות פצע בברך ימין ושפשופים על פני הפרוטזה ברגלו הימנית, עם תקלה במנגנון היישור והכיפוף של הפרוטזה.
4. הנאשם כפר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

מהלך הדין:

5. המתלונן בתיק זה עשה עליו רושם אמין. התרשמתי כי התיאור שלו את ההתרחשויות משקף את מה שאירע בפועל.
- נתתי דעתי לטענות שהועלו ע"י הסנגורית המלומדת כנגד עד זה, והגעתי לידי מסקנה, כי אין בהם כדי לפגוע במהימנותו.
6. הנאשם אישר חלק מדברי המתלונן וטען מספר טענות להגנתו. לאחר שנתתי דעתי לדברי הנאשם, החלטתי לדחות את טענות ההגנה שלו. בהמשך, אפרט את הסיבות שהביאו אותי לקביעת ממצאי המהימנות שצוינו לעיל.
7. מוסכם על הצדדים, כי הנאשם נסע אחרי רכבו של המתלונן כשבכוונתו להעיר לו על אופן נהיגתו. אני קובע, כי עובר לאירוע נשוא כתב האישום, הנאשם חסם את רכבו של המתלונן וירד מרכבו כדי להעיר לו על אופן נהיגתו.
8. הדברים שציינתי לעיל מתיישבים עם דברי הנאשם עצמו בהודעתו ת/2 שנמסרה ביום 29.7.13: "...פתאום הוא סטה ימינה בפתאומיות, בגלל זה נאלצתי להימלט ולעלות על מדרכה. הבחור המשיך לנסוע כרגיל ורציתי ליידע אותו מה הוא עשה... אחרי שהצלחתי לחסום אותו, הוא יצא מהרכב ואמר...".
- בהמשך הנאשם נשאל, מדוע חסמת את הרכב, והשיב: "...מפני שרציתי להודיע לו שהוא כמעט גרם לי לתאונה, כי המשיך לנסוע באדישות".
9. בפניי ניסה הנאשם לטעון, כי לא חסם את רכב המתלונן, אלא עצר במקביל אליו. אני דוחה גרסה מאוחרת זו, וקובע כי הנאשם רדף אחר רכבו של המתלונן וחסם אותו, כשהייתה לו אפשרות לעשות כן.
10. המתלונן מסר בעדותו, כי הנאשם רדף מספר רמזורים אחרי רכבו: "...וחסם אותי וטען שחתכתי אותו בנתיב. אמא שלי יצאה מהאוטו ורצתה לצלם, והוא נתן לה מכה ואני התערבתי ודחפתי אותו...". המתלונן מסר, כי הטלפון הנייד של אמו נפל כשהנאשם נתן לה מכה ביד.
11. הנאשם מסר בת/2, כי הוא דחף את אם המתלונן לאחר שהאם נתנה לו מכת אגרוף בפנים. הוא נשאל אם גרם להפלת הטלפון הנייד שלה והשיב: "...לא יודע מה קרה, דחפתי אותה...".
12. לגבי סוף התקרית, מסר הנאשם ב - ת/2, כי ביקש להיזז את רכבו כיוון שהפריע לתנועה. המתלונן ביקש ממנו פרטים. את המצב שנוצר תיאר הנאשם כך: "...דוחף אותה 3-4 פעמים, באחת הפעמים הבן ניסה לשבור לי

מראה לא הצליח רק כופף אותה. עמדנו באמצע הכביש, הפרענו לתנועה, אז נכנסתי לרכב להזיז אותו... נסעתי רוורס למרות ההתנגדות שלו, אז הוא נתלה לי על המראה, ואז הוא אמר לי שדרסתי אותו..."

הנאשם נשאל איך הוא מסביר את החבלות שנגרמו למתלונן, והשיב: "...יש לו חבלות כתוצאה מזה שדחפתי אותו... כשדחפתי אותו הוא כרע ברך..."

13. מדברי המתלונן בעדותו עולה, כי הוא פנה לנאשם וביקש ממנו לא לנסוע, כיוון שהוא מזמין למקום משטרה. המתלונן מסר, כי הוא היה בחלון הימני של הרכב כשדיבר עם הנאשם וביקש ממנו פרטים. הנאשם לא שהה לבקשתו, נסע וגרר אותו כ- 10 מטרים. המתלונן נפגע בברך וגם לפרוטזה שברגלו נגרם נזק.

המתלונן הכחיש כי הנאשם הציע לו להיכנס לרכב וציין כי הוא נסע כשחצי גוף שלו בתוך רכבו של הנאשם.

14. בעדותו בפניי מסר הנאשם גרסה שונה בפרטים רבים מהגרסה שמסר במשטרה. הוא טען כי המתלונן בעט ברכבו וגרם נזק מכוון למראה שלו. הוא גם טען כי אם המתלונן צילמה את רכבו לאורך כל המרדף אחרי רכב המתלונן. התרשמתי כי גרסתו המאוחרת של הנאשם היא בלתי אמינה ונועדה לתת הסבר על התנהגותו באירוע זה. הנאשם אישר כי המתלונן הכניס את ראשו לתוך הרכב, סמוך לאחר שהתחיל לנסוע.

15. אשת הנאשם מסרה בעדותה, כי המתלונן חתך אותם בצורה מסוכנת. בעלה נסע אחריו כדי להסביר לו שנסע בצורה לא נאותה. "...הוא עצר במקביל לרכב המתלונן טיפה קדימה, אבי ירד מהרכב ואני נשארתי ברכב. הוא ירד כדי לשאול למה הם נסעו בצורה כזו, ואז האמא ירדה..."

בהמשך, מסרה העדה, כי ראתה את האם נותנת מכת אגרוף לנאשם. "...וכהתגוננות הדף אותה, וכנראה הפלאפון עף מהיד שלה..." העדה גם אישרה, כי המתלונן נגרר מרחק קצר כשבעלה נסע.

16. אם המתלונן העידה בפניי, התרשמתי כי עדה זו מסרה דברים נכונים לגבי התקרית. היא הכחישה כי נתנה מכת אגרוף לנאשם, ומסרה כי הוא היכה בידה והפיל לה את הטלפון הנייד.

בנקודות שיש סתירות בינה לבין בנה, אני מעדיף את דברי הבן, שעשה עליי רושם יותר מרוכז וזוכר את האירועים בצורה יותר מדויקת.

קביעת עובדות וסיכומים:

17. הנאשם זעם על כך שהמתלונן סטה מנתיב נסיעתו בצורה מסוכנת. הוא רדף אחריו מספר רמזורים, ובסופו של דבר, חסם את רכב המתלונן.

הנאשם ירד מרכבו על מנת להעיר בזעם למתלונן על דרך נהיגתו.

במקביל, ירדה אם המתלונן לצלם את רכב הנאשם. הנאשם נתן לה מכה ביד וגרם לנייד שלה ליפול. בהמשך, היו חילופי דחיפות בין הצדדים.

הנאשם נכנס לרכבו וביקש לנסוע. המתלונן התנגד לכך, דרש פרטים ואף הסביר כי הוא מזמין משטרה. הנאשם לא הסכים להישאר במקום והתחיל לנסוע כשמחצית גופו של המתלונן בתוך רכבו. המתלונן נגרר מספר מטרים ונגרמו לו חבלות.

18. נוכח העובדות שקבעתי, אני מרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

הנאשם ידע כי המתלונן נמצא עם חצי גוף בתוך רכבו, והחלטתו לנסוע למרות המצב שנוצר היא בגדר עצימת עיניים לעניין הסכנה שהמתלונן ייפגע כתוצאה מנסיעתו.

לאור זאת, הוכח כי הנאשם ביצע את העבירה של תקיפה חבלנית לפי סעיף 380 לחוק.

ניתנה היום, י"א תשרי תשע"ה, 05 אוקטובר 2014, במעמד הצדדים